

ПРИМЈЕДБЕ НА ИЗВЈЕШТАЈ ГЛАВНОГ РЕВИЗОРА

Бања Лука, 09.06.2003. године

ГЛАВНА СЛУЖБА ЗА РЕВИЗИЈУ
ЈАВНОГ СЕКТОРА РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
БАЊА ЛУКА

ПРЕДМЕТ: Примједбе на извјештај Главне службе за ревизију јавног сектора РС број РВ 016-03 од 23.05.2003. године.

На основу члана 17.став 1. Закона о ревизији јавног сектора Републике Српске («Службени гласник Републике Српске» број 18/99), у остављеном року дајемо примједбе на Ваш предложени извјештај број и датум горњи.

I ФИНАНСИЈСКИ ИЗВЈЕШТАЈИ И РАЧУНОВОДСТВЕНЕ ПОЛИТИКЕ

У предложеном извјештају о обављеној ревизији финансијских извјештаја о извршењу буџета у Пореској управи Републике Српске за период од 01.01.-31.12.2002. године у поглављу 3.2. на страни 4. навели сте да Пореска управа није усвојила рачуноводствене политике.

Пореска управа непосредно примјењује и организовала је вођење рачуноводства у складу са Законом о рачуноводству («Службени гласник Републике Српске, број: 18/99), Правилником о садржини појединих рачуна и контном оквиру за кориснике прихода Буџета («Службени гласник Републике Српске», број: 3/00 и 70/01), рачуноводственим стандардима.

Како је Главна књига Пореске управе саставни дио Главне књиге Трезора, рачуноводствене политике доноси Министарство финансија Републике Српске – Сектор Трезор

Пореска управа примјењује: Упутство о форми, садржају и начину попуњавања образаца за трезорско пословање буџетских корисника («Службени гласник Републике Српске», број: 69/01 и 15/02), Упутство о изради годишњег обрачуна Буџета и фондова за 2002. годину («Службени гласник Републике Српске», број: 86/02), Упутство о финансијском извјештавању за годишњи обрачун корисника Буџета Републике српске бр. 04-09-1252/03. од 18.04.2003. године.

Пореска управа је организовала и врши интерну контролу тако што сваки документ о пословној промјени прије уноса у Главну књигу контролише и ликвидира начелник Одјељења за финансијски план, извршење и анализе, затим помоћник директора Сектора за административне и заједничке послове, а затим директор.

У поглављу 3.5. на страни 11. наведено је да у активи биланса стања за 2002. годину нису исказана новчана средства у износу 1.733.622,00 КМ, која су се на рачунима принудне наплате налазила на дан 31.12.2002. године.

Пореска управа је за рачун принудне наплате за 2002. годину саставила и доставила Министарству финансија Републике Српске – Сектор Трезор биланс успјеха,

биланс новчаних токова и биланс стања у којем су изказана и новчана средства у износу 1.733.622,00 КМ.

Затим у пасусу шестом стоји да у пасиви биланса стања нису исказане обавезе према запосленима у износу мањем за 504.429,00 КМ.

Наведене обавезе према запосленима исказане су у бруто билансу на краткорочним разграничењима, а на основу члана 20. Закона о трезору (“Службени гласник РС”, бр. 14/02) финансијске извјештаје саставља Трезор, а не Пореска управа, те предмет ревизије у Пореској управи нису ни могли бити финансијски извјештаји.

Планирање и извршење буџета

У табели приказаној на страни 12 у расходе остварене у 2002. години урачунате су и исплаћене обавезе из ранијих година и то:

- плате запослених за децембар 2001. године у износу	844.984 КМ
- 50% плата запослених за јуни 2001. године у износу	148.545 КМ
- обавезе према добављачима у износу	187.501 КМ
- порези и доприноси за плате за јуни и јули 2001.г.	149.715 КМ

Пореска управа води рачуноводство у складу са чланом 35. Правилника о садржини појединих рачуна у контном оквиру за кориснике прихода Буџета (“Службени гласник Републике Српске”, број: 3/00) који гласи:

“Расходи настају у периоду у којем је обавеза за плаћање настала без обзира да ли је извршено и само плаћање.

На основу одредбе из претходног става обавезу треба књижити у мјесецу када је рачун или други документ о насталој обавези примљен без обзира на дан доспјећа, односно у мјесецу на који се односи”.

Све напријед наведене исплате су укњижене и представљају расход за 2001. годину, а што је видљиво и из Извјештаја о обављеној ревизији у Финансијској полицији Републике Српске и Републичке управе јавних прихода за 2001. годину.

Укупни расходи које је остварила Пореска управа у периоду од 01.01.-31.12.2002. године су 14.348.597,00 КМ, а не 15.690.944,00 КМ како је наведено у извјештају, што је за 41.003,00 КМ мање у односу на Буџетом предвиђене расходе.

ОПИС	Ребаланс	Извршење	Индекс	Разлика
плате и накнаде	10.987.800	10.989.601	100	1.801
материјални трошкови	3.010.900	3.110.705	103	99.805
улаг. у инвест.	390.900	248.291	64	-142.609
Укупно:	14.389.600	14.348.597	100	-41.003

Расходи Пореске управе у 2002. години су били оптерећени трошковима образаца за пореске пријаве и пријаве за регистрацију пореских обвезника, који нису непосредни расходи ПУ, а које је ПУ, сходно члану 27. став 2. тачка 8. Закона о Пореској управи, дужна бесплатно да даје пореским обвезницима. Они износе око 100.000,00 КМ, а нису планирани расходима за 2002. годину.

II РАЧУН ПРИНУДНЕ НАПЛАТЕ

У дијелу извјештаја о рачуну принудне наплате ревизор констатује да је Одлука Владе РС о расподјели средстава принудне наплате (“Сл.гласника РС” број 32/02), у

којој је дефинисано да се порези наплаћени у поступку принудне наплате уплаћују на рачун принудне наплате незаконита, позивајући се на одредбе члана 32 став 3 Закона о Пореској управи (“Сл.гласника РС” број 51/01) у којем је регулисано да се “све уплате врше у корист Буџета Републике Српске у складу са прописима које доносе министар финансија”, и тачка 2 Наредбе о уплаћивању одређених прихода Буџета Републике, општина и градова, буџетских фондова и фондова (“Сл.гласника РС” број 69/01, 11/02 и 15/02), у којој тачки су набројани и одређени приходи који припадају Буџету Републике.

Тумачећи нешто као незаконитост, позивајући се да су повријеђене одредбе напријед наведених материјалних прописа, ревизија нема упоришта (она је произвољно тумачење од стране ревизије) из разлога:

-што члан 32. став 3. Закона о Пореској управи говори о финансирању и приходима Пореске управе, а не о припадности пореза било буџетима или фондовима, а средства наплаћена на рачун принудне наплате нити су била нити су се користила за финансирање редовног рада Пореске управе.

-тачка 2 Наредбе о уплаћивању јавних прихода само издваја и говори о приходима који припадају Буџету Републике.

-Рачун принудне наплате је само дио управног поступка, који Пореска управа РС проводи у поступку принудне наплате издајући рјешења дужницима који пореске обавезе нису измирили добровољно или у законским роковима.

Пореска управа РС сходно члану 28-40. Правилника о принудној уплати, односно члану 68-73. Закона о Пореској управи издаје рјешења дужнику о пљенидби робе, имовине, готовог новца, средстава на жиро рачунима, потраживања од трећих лица и сл.

Средства остварена продајом одузете робе и имовине разним купцима који ту робу купе на лицитацијама које сходно важећим прописима проводи Пореска управа РС се уплаћују на рачун принудне наплате, а Пореска управа та средства усмјерава на врсту прихода односно пореза који дужник није сам уплатио, па самим тим она припадају Буџету Републике, буџетима општина, градова, буџетских фондова и фондова у зависности коме ти порези припадају, а не само Буџету Републике како наводи и сугерише ревизор позивајући се на члан 32. став 3. Закона о Пореској управи.

Са рачуна принудне наплате Пореска управа РС је усмјеравала средства на 70 врста прихода које припадају Буџету РС и који се дијеле између Буџета РС и општина и на око 30 врста прихода који припадају буџетима градова, општина и разним фондовима, а није како констатује ревизор позивајући се на тачку 2 Наредбе усмјеравала на Буџет Републике, што би био незаконит рад Пореске управе, јер би се средства усмјеравала тамо гдје по закону не припадају.

Из напријед реченог произлази да Пореска управа рачуном принудне наплате није могла поступити супротно прописима који наводи ревизор, јер исти регулишу другу материју, а порези који су наплаћени путем рачуна принудне наплате усмјеравани су у Буџет Републике, буџете градова, општина, буџетских фондова и фондова, у шта се увјерио и ревизор кад је ревидирао рачун принудне наплате.

У прилог овоме уз примједбе вам достављамо и мишљење САFAО-ВiН о оправданости постојања рачуна принудне наплате.

Да ли је одлука Владе РС као подзаконски акт у складу са Законом и Уставом РС суд о томе може одлучити само Уставни суд Републике Српске (а не ревизија јавног сектора), а до тада Пореска управа као орган управе је дужна да исти примјењује и извршава.

У погледу мишљења ревизије да се приходи и расходи Пореске управе по основу трошкова поступка принудне наплате морају обухватити и планирати Буџетом

нема упоришта јер се трошкови принудне наплате не финансирају из Буџета, односно не терете расходе Буџета – нису на терет јавних прихода него се наплаћују на терет дужника који је у поступку принудне наплате (5% на износ неплаћених пореза) сходно члану 60. став 4. Закона о Пореској управи, односно члану 21. тачка 8. Правилника о принудној уплати и има карактер трошкова принудне наплате и иста није приход Буџета РС сходно члану 7. Закона о буџетском систему Републике Српске (“Сл.гласника РС” број 63/02).

Констатација ревизије да није предочен законски основ за инструкцију директора Пореске управе број 01/0101/052-2684/02 од 10.04.2002. године и 01/0101/052-2684-1/02 од 25.06.2002. године у којима је Подручним центрима ПУ РС дат рок да у року од 10 дана од дана уплате на рачун принудне наплате сачине рекапитулацију и доставе у Сједиште ПУ РС ради преноса нема упориште. Законски основ је наведен самим инструкцијама, које су у склопу управног поступка провођења поступка принудне наплате тј. на основу члана 73. став 1. Закона о државној управи (“Сл.гласник РС” број 11/94) и члана 108. Закона о административној служби у управи Републике Српске («Службени гласник РС» број 16/02), по којима функционер који руководи органом управе доноси акте (инструкције) о поступању органа у одређеним ситуацијама односно поступцима.

Овим је по мишљењу ревизије поступљено супротно члану 6. став 1. Закона о буџетском систему Републике Српске који прописује да се буџетска средства уплаћују по аутоматизму на јединствене рачуне Буџета, жиро рачуне општина односно фондова.

Наведено мишљење се може примјенити на понашање односно рад организација за обављање платног промета-банака, када порески обвезник уплаћује порезе на прописане уплатне рачуне за те порезе (дужне су их по аутоматизму пренијети на кориснике којима ти приходи припадају).

У случају принудне наплате зато што порески обвезник није уплаћивао порезе (па самим тим ни на прописане уплатне рачуне-врсте прихода) управо се над њим и проводи поступак принудне наплате и издају рјешења о пљенидби новчаних средстава на рачунима, готовине, робе, имовине, потраживања од трећих лица и сл., а средства остварена продајом заплијењених ствари се уплаћују на рачун принудне наплате, која се не могу преносити аутоматизмом-дуг дужника по разним врстама пореза–него се сачињавају рекапитулације и средства се са рачуна принудне наплате преносе на Буџет РС, буџете градова, општина, и фондова у зависности од врсте пореза по којем дужник има дуг, чиме се поступа у складу са чланом 6 став 1, те члана 7,8 и 9 Закона о буџетском систему РС, из чега произилази да констатација ревизије да је поступљено супротно члану 6. став 1. Закона о буџетском систему РС нема никаквог упоришта у наведеном члану тог Закона, нити је констатован случај ненамјенског и незаконитог преноса средстава, у шта се ревизор увјерио.

Пореској управи није предочен доказ ревизије на основу којег се констатује да су се средства на рачуну принудне наплате задржавала 13 дана.

Пореска управа је од 03.04.2002. године када је отворен рачун принудне наплате до 31.12.2002. године (189 радних дана) вршила пренос средстава са рачуна принудне наплате 75 пута (75 извода) што је у просјеку пренос на сваких 2,5 дана.

Рекапитулације сачињавају вође тимова принудне наплате за сваки предмет, а њих је систематизовано (тимова) 22 на нивоу Пореске управе. У периоду од 03.04.2002. године до 31.12.2002. године урађено је 1169 поступака принудне наплате што значи 53 поступка по тиму односно 5,90 мјесечно по тиму.

Сачињавање рекапитулација по извршеним уплатама на рачун принудне наплате је у склопу провођења управног поступка који захтијева проток времена потребног за предузимање прописаних радњи, (обимност посла–поступака вођа тимова принудне

наплате, слање поштом истих и сл.) да би се средства пренијела на врсте прихода по којима дужник који је у поступку принудне наплате стварно дугује, поготово када није у питању уплата цјелокупног дуга одједном, те вођење рачуна о редосљеду извршења плаћања сходно члану 59 Закона о Пореској управи. Тај редослијед је: трошкови поступка, камата на порез, казне те износ пореза.

Из наведеног произлази да је Пореска управа максимално брзо вршила пренос средстава са рачуна принудне наплате корисницима којима средства припадају, према структури пореског дуга дужника који је у поступку принудне наплате.

Што се тиче средстава која су на рачун принудне наплате уплаћена од стране АПИФ-а Бања Лука, Пореска управа је иста пренијела на Буџет РС сходно допису АПИФ-а број 01-2272/02 од 07.08.2002.год. у којем се каже да су средства грешком уплаћена на рачун принудне наплате и да иста Пореска управа треба да пренесе на рачун Буџета РС гдје и припадају, што је и учињено истога дана.

Констатација ревизије да нису предочени критерији на основу којих је извршена процјена вриједности одузете робе у поступку принудне наплате код ДОО”Нес комерц” Бања Лука чиме је поступљено супротно члану 46 тачка 2 Правилника о принудној уплати је нетачна.

Чланом 46 став 1 и 2 Правилника о принудној уплати прописано је да процјену вриједности заплијењене имовине врши одјељење за принудну уплату, а одјељење може да ангажује и стручњака за процјену вриједности.

Када је предмет процјене роба бесмислено је ангажовати стручњака ван Пореске управе. Вриједност робе увијек се утврђује из фактура, отпремница, калкулација, царинских исправа, докумената која прате робу, а одјељење принудне наплате је стручно оспособљено за процјену вриједности те робе.

У овом случају вриједност заплијењене робе утврђена је у царинским декларацијама које су пратиле ту робу, а чланом 19 Закона о акцизама и порезу на промет (“Сл.гласник РС” број 25/02 и 30/02) прописано је да је основица пореза на промет, а основица је набавна вриједност робе, вриједност увезеног производа утврђена по царинским прописима.

Вриједност заплијењене робе коју је утврдила Царина у декларацијама које су пратиле ту робу у износу од 83.834,00 КМ Одјељење за принудну уплату оцијенило као потцјењену и сходно члану 46 тачка 1 Правилника о принудној уплати извршило процјену тржишне вриједности те робе. Одјељење је именovalo три члана за процјену вриједности заплијењене робе које је извршило процјену тржишне вриједности заплијењене робе о чему је сачинило записник бр. 02/0702-457-121-1691/02 од 09.07.2002.год. по коме је вриједност заплијењене робе чија је вриједност по царинским декларацијама утврђена у износу од 83.834,00 КМ процјењена у износу од 685.747,40 КМ.

Да би се ова роба продала и постигнутом цијеном измирио дуг по порезима које је имао ДОО”Нес комерц” Бања Лука (дуг је 1.533.187,90 КМ) проведене су двије лицитације сходно члану 50-55 Правилника о принудној уплати и заплијењена роба је продата по цијени од 514.810,55 КМ чиме је у ствари одређена њена тржишна вриједност и за тај износ је умањен дуг пореског дужника.

Сама процјена вриједности заплијењене робе, као и цијели поступак принудне наплате је у ствари управни поступак који је дјелокруг рада Пореске управе и странка у поступку (у овом случају ДОО”Нес комерц” Бања Лука) има право приговора, жалбе и тужбе Врховном суду РС за заштиту својих права.

У овом случају странка је имала право сходно члану 46 тачка 3 Правилника о принудној уплати изјавити приговор на процијењену вриједност заплијењене јој робе

које право није користила, тако да су у овом случају нејасне и нетачне констатације изнесене у извјештају ревизије (приговор ревизије).

Констатација да се Влада РС директно укључила у рад Пореске управе РС је нејасна ако се зна да је Пореска управа РС у оквиру Министарства финансија, а оно опет је дио Владе РС.

Одлука о репрограмирању обавеза (“Сл.гласник РС” број 19/02 и32/02) је акт Владе РС који она доноси у складу са чланом 2 тачка 2 Закона о Влади РС (“Сл.гласник РС” број 3/97 и3/98), а који Пореска управа проводи и извршава сходно члану 24 и 66 Закона о Министарствима (“Сл.гласник РС” број 70/02).

Споразумима о репрограмирању обавеза Пореска управа није продужавала рок за плаћање тих обавеза јер није ни доносила рјешења за плаћање. Пореска управа је проводила и извршавала Одлуку Владе РС као подзаконски акт, којим су репрограмиране обавезе. У споразумима које је сачињавала Пореска управа на основу рјешења Министарства финансија, нигдје није речено да се обавезе репрограмирају бескалатно.

Пореској управи РС је нејасно зашто је у извјештају о пословању Пореске управе РС описан догађај “Екватор банке “ АД Бања Лука. Екватор банка је са још два правна лица истог оснивача била у поступку принудне наплате. У том циљу је банци код које има отворен рачун Екватор банка Пореска управа доставила рјешење о заплени новчаних средстава на жиро рачуну, као и пријавила потраживања које Буџет РС и други корисници имају код Екватор банке. “Кристал банка”, АД Бања Лука код које је Екватор банка имала рачун је пренијела новчана средства на рачун принудне наплате, а Пореска управа је та средства пренијела на Буџет и фондове зависно од врсте пореза коју је Екватор банка дуговала, што је и била законска обавеза Пореске управе.

Наведене констатације би могле бити у извјештају о ревизији код Кристал банке АД Бања Лука, јер је иста сходно члану 49. Закона о Пореској управи порески посредник са одговорношћу прописаном тим чланом.

III ЕВИДЕНЦИЈЕ О ПОРЕСКИМ ОБВЕЗНИЦИМА

На страни 7. и 8. Извјештаја под насловом 3.2. Функционисање рачуноводства и интерне контроле констатовано је:

«У току 2002. године Пореска управа је водила евиденцију о пореским обвезницима предвиђену чланом 27. тачка 2. Закона о Пореској управи («Службени гласник РС» број 51/01). Пореска управа има формирану базу података (евиденција) **ПО ВРСТАМА ЈАВНИХ ПРИХОДА**, али ревизија сматра да те евиденције нису ажуриране и не представљају пореско књиговодство на основу којег се поуздано може утврдити износ неизмирених обавеза пореских обвезника по основу јавних прихода. Ревизија је мишљења да Пореска управа заједно са надлежним владиним институцијама треба да успостави пореско књиговодство».

Оваква констатација ревизије је произвољна, јер не одговара законској регулативи у тој области, нити стварном чињеничном стању. Сматрамо да процјена и закључак ревизије «да Пореска управа има формирану базу података (евиденција) по врстама јавних прихода, али ревизија сматра да те евиденције нису ажуриране и не представљају пореско књиговодство на основу којег се поуздано може утврдити износ неизмирених обавеза пореских обвезника по основу јавних прихода» нема законско

упориште и није заснована и подржана мјеродавним, релевантним и разумним ревизијским доказима.

ПУ је у складу са одредбама члана 27. став 2. тачка 2. Закона о Пореској управи («Службени гласник РС» број 51/01) дужна да обезбједи **евиденције** о пореским обвезницима.

На тој основи ПУ је формирала модерну аутоматизовану базу података која преставља систем интегрисаних података о матичним подацима обвезника, обавезама обвезника по њиховим пореским пријавама (систем самопријављивања обавеза прописан пореским законима), промјенама висине обавеза по управним поступцима ПУ, те уплатама пореских обавеза, на сљедећи начин:

-Подсистем Јединствени регистар пореских обвезника заснива се на Пријави за регистрацију који садржи све матичне податке прописане Правилником о регистрацији и идентификацији пореских обвезника. У овим евиденцијама постигнута је **дневна ажурност**. Потврда о регистрацији не може се издати прије уноса обвезника у базу података. Регистар садржи додатне податке о припадности групи обвезника по величини, по грани дјелатности, обвезницима који посједују лиценцу за међуентитетски промет, одјављеним обвезницима и обвезницима којима је одузет ЈИБ и др..

-Подсистем пореских обавеза садржи све податке о висини обавеза по сваком пореском обвезнику, врсти обавезе, пореском периоду и заснива се на свакој појединачној пореској пријави коју обвезник сам подноси у прописаним облицима. У овим евиденцијама постигнута је **дневна ажурност** по пријему пореских пријава и обради у Подручној јединици ПУ. Овај систем подржава евидентирање свих промјена по коначним управним поступцима ПУ (повећање, смањење, сторнирање и сл), које се у виду налога за књижење пријављују од стране овлаштених пореских службеника у прописаним роковима.

-Подсистем уплата пореских обавеза садржи све податке о уплатама пореских обавеза по сваком пореском обвезнику, врсти обавезе, пореском периоду и заснива се на електронском запису који се свакодневно, у садржају прописаном платним налогом за уплату јавних прихода, доставља Пореској управи од стране пословних банака код којих се воде рачуни јавних прихода. У овим евиденцијама постигнута је **дневна ажурност** по систему јуче уплаћено, данас евидентирано.

Свака од горе наведених позиција евидентирана је са великим бројем идентификатора, тако да је на основу унецених података омогућено извјештавање по великом броју критеријума (по појединачном пореском обвезнику, његовим организационим дијеловима, општини, врстама јавних прихода, типу обавезе, задатом периоду, датуму, организационим дијеловима ПУ и др.). Сви ти критеријуму могу се свестрано комбиновати. Најчешћи од тих извјештаја који се користе су пореска картица која преставља извод из евиденција за задати период за појединог обвезника, поједини период, поједине обавезе или уплате обавеза, те листинг обвезника који нису поднијели пријаве или извршили уплате за било који задати период.

Наведеним концептом евиденција у цјелости је одговорено обавезама из Закона о Пореској управи о вођењу евиденција о пореским обвезницима (члан 27. став 2. Закона).

Системи и процеси евидентирања промјена у бази података дефинисани су прецизним писаним упутствима директора ПУ у којима су, у циљу примјене стандарда у тој области, одређена правила и процедуре, рокови, носиоци, документациона основа

(ништа се не књижи без документа или налога), интерни контролни поступци, дефинисана неспојивост овлашћења и онемогућен сукоб надлежности.

Све активности модернизације ПУ, гдје између осталог спада и организација вођења евиденција, материјално и професионално од почетка прати, потпомаже и подржава USAID преко реализације Пројекта ТАМП (пројекат модернизације Пореских управа у БиХ), што је додатна потврда квалитета послова организовања и коришћења базе података.

На основу свега горе изложеног овај орган је мишљења:

-Да је ревизија у свом извјештају констатовала проблематику евиденција о пореским обвезницима у ПУ и тиме изашла изван оквира своје надлежности прописане чланом 14. став 2. Закона о ревизији јавног сектора Републике Српске («Службени гласник Републике Српске» број 18/99). Наведена проблематика није у сфери оцјене финансијских извјештаја по основу пословања и законитог кориштења средстава за рад овог органа, фер представљања финансијског положаја и резултата пословања, за што је ревизија и овлашћена.;

-Да је код изношења мишљења да ПУ има базу података по врстама јавних прихода није користила или није хтјела користити релевантне доказе о постојању других података, са свим могућностима креирања потребних извјештаја.

- Да није тачно да евиденције нису ажурне. Напротив, за евиденције које су зависне од процеса рада у ПУ, у примјени су процедуре којима се омогућава уредност, дневна ажурност и документованост у свим случајевима гдје су порески обвезници благовремено и прописно извршили самопријављивање или уплату пореских обавеза, или гдје је дошло до прописаних промјена и пријављивања по управним поступцима ПУ.

- Да није тачно «да се не може поуздано утврдити износ неизмирених обавеза пореских обвезника по основу јавних прихода». Напротив за сваког обвезника посебно, за сваки пословни период, за сваку врсту обавеза посебно, или за све обавезе заједно из базе података могуће је добити податке о стању и кретању висине пореских обавеза у свим случајевима гдје су испоштована правила благовременог пријављивања и уплате пореских обавеза од стране пореских обвезника.

-Да је из базе података могуће креирати низ статистичких извјештаја по мјесту, периоду, врсти обвезника о броју пријава, уплата, износу обавеза и уплата збирно или појединачно итд.

-Да у Закону о Пореској управи или било којем другом закону не постоји одредба која обавезује ПУ на обавезу «да заједно са надлежним владиним институцијама (?) треба да успостави пореско књиговодство».

Релевантни и најважнији ревизијски докази које ревизија прије сачињавања извјештаја није користила и изнијела у ревизорском извјештају:

- Закон о Пореској управи-дио обавезе ПУ;
- Правилник о регистрацији и идентификацији пореских обвезника;
- Упутство о јединственом поступању у процедурама пријема и обраде пореских пријава;
- Упутство о јединственом поступању у процедурама евидентирања промјена висине пореских обавеза у пореским евиденцијама по коначним рјешењима Пореске управе;
- Пројекат модернизације Пореске управе (за ПУ ФБиХ, РС, и БД БиХ)-USAID;
- Интегрисану базу података о обвезницима, обавезама и уплатама;

-Документацију о промјенама код регистрације, документацију о висини пореских обавеза, као и инпутне податке о уплатама пореских обавеза;

Потребно је напоменути да је Влада Републике Српске подржала и прихватила извјештај о раду ПУ у коме је посебним дијелом истакнуто вођење евиденција о пореским обвезницима и достигнути ниво информационог система ПУ, што је додатна потврда правилности рада овог органа у дијелу који се односи на вођење евиденција о пореским обвезницима.

IV НАБАВКА ОПРЕМЕ

На страни 9. и 10. Извјештаја ревизија је изнијела мишљење да Пореска управа није испоштовала одредбе члана 7. став 1., члана 26. став 1. и члана 27. став 1. Закона о поступку набавке робе, услуга и уступања радова («Службени гласник РС» број 20/01) зато што није као најповољнијег понуђача изабрала фирму АНЕКС из Бања Луке у поступку јавног надметања за набавку рачунарске опреме.

Ревизија је код тог мишљења пропустила изношење основног ревизијског доказа, а то је постојање критеријума у тендерској документацији и јавном огласу помоћу којих се врши одабир најповољнијег понуђача (исти су дати на увид ревизији). По том огласу процјена најповољнијег понуђача је могла бити извршена само примјеном 5 критеријума (квалитет, цијена, рок испоруке, гарантни рок и најмањи аванс) између најмање три понуђача. Пошто је само један понуђач испуњавао техничке услове, а одабир најповољнијег се према условима огласа могао извршити само вредновањем критеријума из огласа, то се кумулативном примјеном прописа из члана 7. став 1., члана 11. (веза са чланом 23) и члана 25 Закона, најповољнији понуђач није могао ни одабрати, јер ПУ само једног понуђача није имала са ким упоређивати и вредновати по критеријумима из огласа.

ПУ је на основу горе изложеног правног становишта и чињичног стања извршила поништење тендера и расписала нови оглас по коме је примјеном истих критеријума између седам понуђача извршила набавку по нижој цијени него што је то понудио АНЕКС по претходном огласу.

Набрајање повреда прописа из члана 26. став 1. и члана 27. став 1. Закона о поступку набавке робе, услуга и уступања радова нема никакве везе са неодабиром најповољнијег понуђача, у шта се може свако увјерити ко једном прочита те одредбе.

Истицање таквог појединачног случаја у ревизорском извјештају у врло јасном правном статусу предмета по којем је и Министарство финансија РС поступком рјешавања жалбе АНЕКСА потврдило исправност поступка ПУ код поништења огласа и по којем се тренутно између АНЕКСА и ПУ води управно-рачунски спор пред Врховним судом РС, према нашем мишљењу је пристрасни покушај прејудуцирања исхода судског спора од стране ревизије у корист АНЕКСА из Бања Луке и супротно је INTOSAI етичком кодексу за ревизоре у јавном сектору («Сл. Гласник Републике Српске» број 28/01).

Сматрамо да би неприхватањем ових примједби, произвољним тумачењем појединих законских прописа и неуважавањем оvdје наведених, а у извјештај

неунесених ревизорских доказа, ревизија грубо прекршила цијели низ INTOSAI ревизијских стандарда («Сл. Гласник Републике Српске» број 20/01), почев од дијела основних начела државне ревизије, примјене политика и поступака за вођење ревизора (у случају њиховог постојања?), дужне пажње, надзора и прегледа, ревизијских доказа, и ревизијског извјештавања.

Ревизија је, сходно одредбама члана 17.став 2. Закона о ревизији јавног сектора Републике Српске («Службени гласник Републике Српске» број 18/99), дужна да у циљу објективности предложеног извјештаја размотри ове примједбе и уважавајући исте, образложи их и изврши потребне корекције кроз свој коначни извјештај.

в.д.ДИРЕКТОР
Миодраг ЂУРИЋ